

משו"ה לא חל עלה תורת מלאכת תיקון
 ח"כ מתכוין לכך ככל הכי שהצאתי לעיל
 דלא מחשבה מלאכה ח"כ לריך לה אפילו
 למד"א מלאכה שאל"ג חייב עלה, וכדמוכח
 מההיא דשמואל שרי צמפים מורסא ולידת
 נחש ח"כ דמחייב צמל"ג שאל"ג וכמ"כ
 הרה"מ ז"ל, חלל דכל זה אינו רק למד"א
 דבר שאינו מתכוין מותר חלל למד"א דבר
 שא"מ חסור שפיר מחשבה מלאכה גם צגונא
 שאינו מלאכת תיקון חלל סתם אנשים
 וכדמוכח סוגיא דסוכה וכו"ל ומשו"ה לרצ
 לשיטתו דסובר דבר שא"מ חסור גם צמפים
 מורסא ולידת נחש ח"כ מלאכה ח"כ שאין
 זה מלאכת תיקון חלל שאר אינשי ומשו"ה
 רצ לשיטתו קאמר בשבת ק"ז עמ"ס דשרי
 מפים מורסא ולידת נחש רק מדין מלאכה
 שא"ל לגופה חלל לפי מאי דקיי"ל כר"ש
 בדבר שאין מתכוין דשרי שפיר אפשר למפטר
 מפים מורסא ולידת נחש שלא יזיק אפילו אי
 חייבים על מלאכה שאל"ג מטעם הנ"ל
 דכשאין צו לורך אינו מלאכה ורצ דאמר
 טעמא דשרי מפים מורסא ולידת נחש משום
 מלאכה שאל"ג לשיטתו חז"ל דסבר דש"מ
 כר"י דחסור, וכמ"כ הגר"ח ז"ל ע"פ דרכו
 וכו"ל.

חדשות לפי שאלנו זהו סעודה ראשונה
 ומחמת לתא דהפני"ח חייבו חז"ל צרכה
 צסעודה זו וזו תלוי צחקירה אחרת אם
 ענין הפני"ח הוא מפאת הצרכות לפי שזה
 הפני"ח עדיין לא שמע הצרכות דלפי זה
 נוטה דעיקר חיוצא הוא צעיקרו על הפני"ח
 ומחמתו חייבו חז"ל סעודה זו בצרכות חלל
 י"ל דענין פני"ח הוא לפי שכל ידו נחוסף
 שמחה יתירה להחתן והכלה ולמסובין וכו"ל
 כשמחת סעודה הראשונה ולפ"ז הדעת נוטה
 שהוא חיוצא דכל המסובין כענין סעודה
 הראשונה.

ולכא"י היה נראה דנחלקו בזה רבותינו
 הראשונים ז"ל דלדעת הרמב"ם ז"ל
 דפנים חדשות נקרא מי שעדיין לא שמע
 את הצרכות צשעת נשואין משמע לפ"ז שיסוד
 דין פני"ח הוא מחמת לתא דפני"ח שהוא
 עדיין לא שמע הצרכות ורמיא עליו חיוצא
 דצרכת חתנים ומחמתו חייבו חז"ל לצרך
 ז' צרכות צמסובה זו, חלל לדעת הרא"ש ז"ל
 צפ"ק דכתובות והעור, דפני"ח נקרא זה
 שעדיין לא חלל צסעודת חתן ח"כ שכבר
 שמע הצרכות צשעת נשואין ולפ"ז משמע
 יותר כהלד השני שכתבו שמחת הפנים
 חדשות המשתתף צסעודה נחוסף שמחה
 להחתן והכלה והמסובין ולכן מצרכין ז'
 צרכות וא"כ משמע לפ"ז שהוא חיוצא על
 כל המסובין כדין סעודה הראשונה וכו"ל.

ויש להביא רא"י שדעת כמה פוסקים הוא
 כהלד השני שמחת חידוש השמחה
 להחתן וכלה והמסובין ענין ז' צרכות ולא
 מחמת שהפני"ח לא שמע הצרכות שהרי כתבו
 הפוסקים ז"ל דשבת נחש צ"כ פני"ח
 ומצרכין צשבת ז' צרכות דליתא צמדרש
 שאמר הקצ"ה על השבת פנים חדשות צאו
 לכאן ע"י צהרא"ש ז"ל פ"ק דכתובות סי' י"ג
 ואע"י שבת צצרא הוא להחייב צצרכת
 חתנים וצצ"כ כהלד השני שענין פני"ח הוא
 לפי שמחמתו נתרצה השמחה לכל המסובין

ס י מ נ ו

בענין פנים חדשות לגבי ברכת חתנים

כתובות דף ח' רצ אשי איקלע לצי ר"כ
 יומא קמא צריך כולהו מכאן
 ואילך אי איכא פנים חדשות מצרך כולהו
 ואי לא אפוש שמחה צעלמא הוא וכו'. ויש
 לחקור צדין זה דצאיכא פנים חדשות מצרכין
 ז' צרכות כל שצעה אם זהו חיוצא על כל
 המסובין או שזהו מפאת חיוצא של הפנים

[ומה"ט כתב הרא"ש ז"ל דבעי פני"ה כז שצבילו מרבים יותר צשמחה] דלפ"ז שפיר איכא האי טעמא צשצת לפי שעי' השצת נחוסף שמחה.

ויש לעיין אם צא פני"ה קטן שמחמתו מרבים צשמחה אם הוא נדון כפני"ה לחייב צ"י צרכות, וגרסה דלפוס נד הרשון שעיין הפני"ה הוא משום שלא שמע הצרכות אם כן י"ל דהא ליתא צפני"ה קטן, שהקטן אינו צר חיוצא צמלוות, אבל אי ענין פני"ה הוא לפי שעי"ז נתרצה השמחה אלל המסובין והחתן וכלה י"ל דזהו שייך נמי צפני"ה קטן כיכא שמחמתו נתרצה השמחה ולדינא נ"ע.

סימן ז

בסוגיא דפ"פ

כתובות ד"ט אמר ר"א האומר פ"פ מלאתי נאמן לאוסרה עליו ומפרש בגמרא דזהו צדליכא ספק ספיקא להתיר כגון אשת כהן שאסורה אפי' צאונס אי"י צאשת ישראל שקיבל צה אצ"י קדושין פחותה מצת ג' דליכא ספיקא דלאו תחתיו, וכתב הרה"מ ז"ל פ"ה מאיסורי ציאה כ"י ח"ל ודע שס' [בגמרא ד"י"ב] נתבאר שהאשה נאמנת לומר מוכת עץ אני או משארסתני נאנסתי לענין ממון הכתובה ויש מן המפרשים סבורים שה"ה להיותה נאסרת עליו שאם טענה צצרי דצר המתירה שהיא מותרת ולא אמרו נאמן לאוסרה עליו אלא צמכתשת ועוונת צתולה שלמה נבעלתי אי"י צשוחקת אבל צמודה וטוענת שנאנסה קודם שנאסרה צאשת כהן אי"י שנאנסה אח"כ צאשת ישראל או שטוענת צשחיהן מוכת עץ אני נאמנת ויש מן המפרשים חלוקים צזה ואומרים דלענין איסורא צכה"י דליכא אלא חדא ספיקא אסורה היא ואין משגיחין על דצרי וזה נראה דעת רבינו כ"י עכ"ל,

ועי' מל"מ שם דצירושלמי אמתניתין דמשארסתני נאנסתי ר"ג ור"א אומרים נאמנת מצואר צהדיא דהא דתימא לכתובת מנה אבל לקיימה אינו רשאי משום ספק סוטה וע"ש צמל"מ.

וצריך להבין הא"ך אפשר לומר דרק לענין כתובה מהני טענתה לר"ג ור"א ולא לענין להתיר איסורא, והרי שנינו שם צדף י"ג גצי ראוה מדצרת וראוה מעוצרת דלר"ג ור"א נאמנת להכשיר ענמה לכהונה וכן להכשיר צתה דקיי"ל לדצרי המכשיר צה מכשיר צצתה אלמא דגם לענין איסורין נאמנת, וגרסה דנריך לחלק איסור כהונה מאיסור סוטה דאיסור סוטה מחשצא דצר שצערות ואין עד אי נאמן צו וכמצואר צהדיא צסוגיין דאין עד אי נאמן לאסור [אלא צתר קינוי וסתירה] וה"ה דאינו נאמן להתיר ספק איסור ומש"ה האשה ענמה ג"כ אינה נאמנת להתיר דלא עדיפה מעד אחד דעלמא, אבל צהדיא דראוה מדצרת וראוה מעוצרת דמיירי לענין איסור כהונה שפיר נאמנת מדין עד אי נאמן צאיסורין דאיסורי כהונה לא מחשצא דצר שצערות כדמשמע מדצרי הרמב"ם ז"ל פט"ז מסנהדרין שכתב דעד אי נאמן לומר אשה זו גרושה היא או זונה לפוסלה לכהונה ע"ש וכמו שהעד אי נאמן לאסור ה"י נאמן להתיר וכיון שעד אי נאמן גם אשה ובעל דצר נאמן כמצואר פ"י האשה רצה.

אולם כל זה ניחא לענין ספיקא דשמא צרנן גצי אשת ישראל פחותה מצת ג' שזהו ספק סוטה אבל צאשת כהן שהספק שלה הוא שמא תחתיו דלענין איסור סוטה הא איכא ס"ס דאפילו תחתיו שמא צאונס ורק לענין איסור זונה ליכא אלא חדא ספיקא משום דאפילו צאונס נעשית זונה ונפסלה לכהונה, וכיון דאינה אסורה אלא מחשש פסול כהונה הא שפיר יש להאמינה מדין עד אי וכהדיא דראוה מדצרת וראוה מעוצרת, אכן גם זה ניחא שפיר דנהי דכל